

Landbrugsudvalgets Erklæring af 15. September 1916.

(Meddelelse udsendt af Indenrigsministeriet.)

Foranlediget ved, at der fra forskellig Side blev udtalt Frygt for, at der vilde finde en Indskrænkning Sted i det med Brødkorn dyrkede Landbrugsareal, lod Indenrigsministeriet i Foraaret 1916 undersøge Spørgsmaalet om, hvor vidt det maatte anses nødvendigt at paalægge Landbrugerne Forpligtelse til i Efteraaret 1916 at besaa en vis Del af deres Areal med Rug eller Hvede. Det af Landbrugsministeriet nedsatte Landbrugsudvalg afgav herom en Erklæring, der i Hovedsagen gik ud paa, at Udvalget fraaadede Foranstaltninger i den anførte Retning. Indenrigsministeriet har anset det for rettest, at Spørgsmaalet om Saatvang nu blev underkastet en fornyet Undersøgelse, og Landbrugsudvalget har derefter paany fremsat sit Syn paa denne Sag i følgende Erklæring til hvilken Landbrugsministeriet har sluttet sig:

Landbrugsudvalget af 25. Februar 1915.

København, den 15. September 1916.

Til Landbrugsministeriet.

Foranlediget ved Skrivelse af 11. ds. fra Indenrigsministeriet har det høje Ministerium anmodet Landbrugsudvalget om en Erklæring angaaende Spørgsmaalet om Saaning af Rug og Hvede i Efteraaret 1916 for at sikre Avl af fornødent Brødkorn i Høstaaet 1917—1918.

I Anledning heraf skal man først bringe i Erindring, at da der i afvigte Foraar med Anbefaling af Fyens Stiftamt fra Prisreguleringskommissionen for Fræugde Sogn stilledes bestemt Forslag om et Paabud, hvorefter samtlige Jordbrugere i indeværende Efteraar skulde besaa $\frac{1}{7}$ eller $\frac{1}{8}$ af deres Landbrugsareal med Rug eller Hvede, idet dette Forslag motiveredes ved en formentlig foruroligende stærk Tendens hos Landmændene til at saa Vinterbyg i Stedet for det med Maksimalpriser beheftede Brødkorn, var Udvalget vel klar over — og paaviste dette med bestemte Tal —, at der i en længere Aarrække havde fundet nogen Formindskelse af Brødkornarealerne Sted, og at dette for de seneste Aars Vedkommende for en mindre Del maatte forudsættes at skyldes Dyrkning af Vinterbyg. Men Udvalget paaviste samtidig, at Nedgangen i Brødkornarealerne til og med 1915 ikke var væsentlig større, end der beregningsmæssigt maatte ventes, og at særlig det til Støtte for Forslaget om Tvangssaaning anførte Argument, nemlig en vidtgaaende Dyrkning af Vinterbyg, efter Udvalgets Formening var af ganske ringe Betydning. Endelig dokumenterede Udvalget, at uanset Nedgangen i Brødkornarealerne var Brødkornproduktionen stigende, idet Opgangen i Udbytte pr. Arealenhed mere end overvejede Arealformindskelsen. Og da en Beregning, foretaget paa Grundlag af For-